

Цар лев (народна казка)

Автор Невідомий

Якось зібралися звірі на нараду, щоб вибрати царя. Довго міркували, сперечалися, але так і не могли дійти спільного рішення.

- Треба вибрати не лише сміливого й сильного, але й мудрого та чесного правителя, - виступила першою зебра.

- Адже цар повинен не тільки в біді захищати, а й по справедливості судити.

- Тоді найкраще для цієї посади підходжу я, - задер хобота слон.

- Ніколи нікого не ображу й маю неабияку силу. Якщо оберете - не пошкодуєте.

Почув це лев і заперечив:

- Як можеш бути царем, коли не вмієш швидко бігати? Мабуть, треба обрати мене - найспритнішого та найвродливішого!

Почувши таке нахабство найслабші здійняли галас.

- Нечувана зухвалість! Нехай слон буде ватажком, він чесний і скромний!

- Ні-ні-ні! - кричали вовки, ведмеді та лисиці.

- Це справжній невдаха! Треба, щоб правитель був хоробрим і грізним.

- Друзі, - запропонував олень, - проголосуймо по-справедливому. Хто матиме більше прихильників, той стане царем. Он біля дуба вирита велика яма. Якщо хочете, щоб ватажком був слон, киньте по ліщині, якщо лев - по жолудю. Яких горіхів буде більше, той переможе.

- Чудова порада! - погодилися всі й миттю почали шукати хто жолуді, хто ліщину.

Проте коли горіхи порахували, їх виявилось порівно.

- Що ж тепер робити? - почухав за вухом ведмідь.

- Влаштуймо змагання з бігу! - запропонувала хитра лисиця, яка була на стороні лева.

- Так не чесно, - заперечила мудра сова.

- Слони не вміють бігати, але це не означає, що вони гірші за спритників.

- Авжеж, - погодився їжачок.

- Нехай краще поміряються силою, думаю, так буде справедливіше.

Відчуваючи поразку, руда засумувала. А потім запропонувала хитре рішення:

- Що ж, - мовила солоденьким голосом, - нехайбуде по-вашому. Завтра насвітанку лев і слон позмагаються. Тільки не приходьмо дивитися на бій, аби не заважати суперникам. Навідаємося до цього місця після обіду й побачимо хто переможе.

Усі погодилися. Як настала ніч, слон притулився до дуба й заснув. Велетні завжди сплять стоячи, бо як ляжуть, потім не зможуть швидко прокинутися й підвестися.

Побачила це лисичка й побігла до лева:

- Слон заснув, - повідомила руда.

- негайно перегризи дерево, на яке він оперся. Як велетень упаде, скажемо, що ти його поборов.

- Гаразд, - зрадів гривастий, - але сам не впораюся з такою роботою, треба когось покликати на допомогу.

Лисичка метнулася до мишачої нірки. Пообіцявши сіреньким велику миску сиру, переконала допомогти в нелегкій справі.

Гризли-гризли миші дерево, але так і не довели діло до кінця, потомилися й зуби в сіреньких поболіли.

- Що ж робити? - запанікувала руда, глянувши на рожевий горизонт.

- Скоро сонечко прокинеться!

А потім хитрунка побігла до ведмежого барлогу.

- Агов, клишоногий, - загукала.

- Допоможи мед із дупла дістати!

Почувши про ласощі, ведмідь слухняно потупцяв за лисичкою. Щойно бурий виліз на дерево, крилате затріщало й похилилося на землю. А з ним - і сплячий слон.

О полудні лісові мешканці прийшли на місце бою й побачили лежачого велетня, а поруч - щасливого лева, що переможно задер догори голову.

- Ось наш цар! - вигукнула лисичка.

- Найсильніший і найсміливіший!

Наляканим звірям нічого не залишалося, як змиритися з новим ватажком.